

— Тъй ли, булка? — изговори дѣдо Генко. Да не сбъркамъ нѣщо?!... Добрѣ, добрѣ!... Пази дѣтенцето, че сѣтиѣ по-лошо става.

И той полегичка сгъна въ книжка колачетата и ги турна въ пазва.

На стареца нѣкакъ домжчнѣ. Туй се позна по едвамъ забѣлѣженото трептене на гласа, съ който изказа горнѣто.

Като напукъ, Пѣнето заплака за колаче.

— То лошо, мама, лошо! — заговори Бойковска — мълчи, азъ ще ти дамъ шоколатчета.

И тя припна и слѣдъ малко донесе и даде на дѣтето 1—2 кѣса шоколато.

Дѣтето почна да ги гризе и се умири.

Щомъ Бойковска излѣзе вѣнъ по работа, дѣдо Генко доближи дѣтето, внимателно разгледа единия кѣсъ, щото бѣ изпуснало, и окуси малко отъ шоколатото. Навъси се, замисли се малко, па продума въ себе:

— Аджeba, какво ли е туй? Ама то мяза на кюспѣ, — само че по-фина работа! Може да е европейско кюспѣ!...

Наближаваше обѣдъ. Дѣдо Генко излѣзе да се разходи по двора. Слѣдъ малко до вратнята се зачу слѣдниятъ откъслаченъ разговоръ:

— Чете ли уводната статия въ вѣстника имъ?

— Четохъ я!...

Сега дѣдо Генко позна гласа на сина си.

— Тя е върхъ на безобразието!... Мерзавци!... Нѣма да мирясатъ още... И ний съ нашето долготерпѣниѣ ставаме смѣшни. Срѣщу противника трѣбва да се почне систематична ужасна канонада, отъ вси страни, безъ милостъ и съ всички срѣдства. Отстѣпчивостъ, снисхождение — всичко това е крайно глупаво. Полумѣрките издаватъ нашата слабостъ. Властѣта ни е въ рѣцѣтъ. Каквото извършимъ, все е законно и справедливо. Рѣшителностъ! Сега е нашия редътъ. Да караме, догдѣто можемъ. Който не е съ насъ, е противъ насъ. Говоря на нашиѣ, ама нѣма кой да ме слуша: трѣбва да се интерниратъ отъ тукъ нѣколко души, трѣбва 2—3 вѣстника да се унищожатъ, а за нашия трѣбва да